

Robert Becker versei

Számvetés

nincstelen napom
nem üzen csöndet
se pirkadó neszt:
perceit gyűjti
lefutott szemként
órák gombolyagára

nincstelen napom
ha felkapom
rendre álljon
havak ezredében
glédájában az évnek:
hírnöke a semmiségnek

nincstelen napom
egyszer majd hátrahagyom:
kullogó végen
feszülő égen
s magam megyek csak
magam magam

Véd a vég

fenyőmag vagyok
hétrőfös avarban
ring bennem az erdő
őszi szél kél
de örök a ZÖLD
jéggel vegyes gyanta
héjként véd a télben

Félszegen

A szél karjára ült szerelmem:
lehunyt szemmel nevet az égnek,
és kiáltásomat nem hallja már.

Láblóbálva száll szebb jövőbe
aranyharmat – drága kincsem.
Nézem, nézem, nézem;
míg az alkony köcsögéből
ki nem fortyan a süket, vak sötétség.

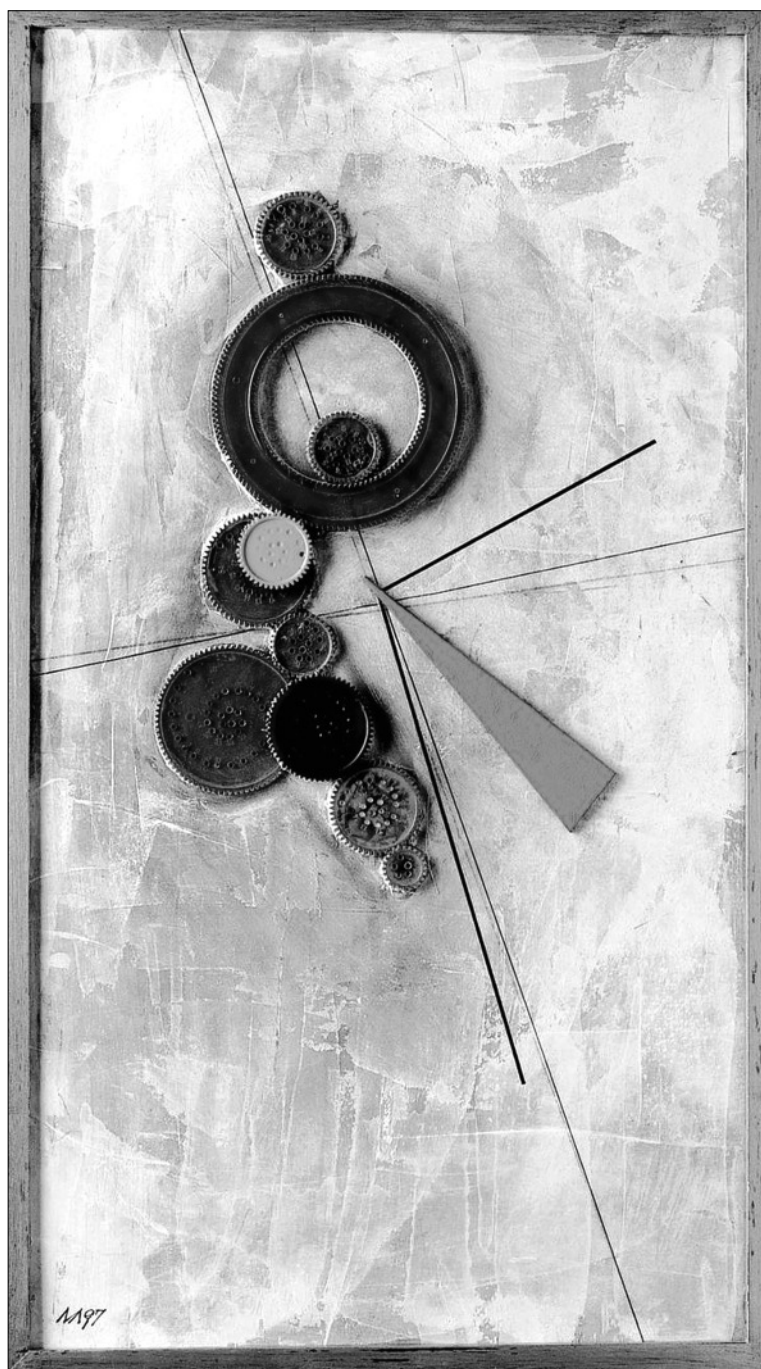
Nyomomban szíromfalú remény kószál:
tán tréfányi játék az egész,
s hajnalra ágyam szélén látom
veríték-törő jó szerelmem

Szelíd vers a szerelemről

Néha légy velem, ha rólad álmodom!
Takarómon simíts végig csendben –
ha rád gondolok, úgy tégy,
mintha hátam megett állnál.
Ha est közeleg,
fülembé súgd:
„Szép hold kél ma éjjel”
– s reggel zsenge fűről hozz harmatot;
száraz nyelvemre lehelj
téged hozó új napot!

Harmadik dal

jégtalpakon síklik a vihar
por, szöszmös, hajam cibálója
felhó vagyok, ő terelget,
hajt a csend ösvényein süvöltve
– bosszú, bosszú és halál –
rejtjelzett üzenet a mából:
talán tegnap része voltam
talán holnap részese leszek
– a sorsnak

Matzon Ákos alkotása